

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 124η
ἐπί τῆ ἑορτῆ τῶν Χριστουγέννων

Πρός τόν Ἱερό Κλῆρο,
τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν εὐσεβῆ λαό
τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας μας.

Ἀγαπητοί μου.

Ἐχοντας ὡς γενναιόδωρο διώκτη σέ ὅλες τίς μέρες τῆς ζωῆς μας τὸ Μέγα ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐφθάσαμε καί στὰ Χριστούγεννα τοῦ σωτηρίου ἔτους 2020! Γιορτάζουμε Χριστούγεννα κατὰ τὸ Μέγα ἔλεος τοῦ Κυρίου μας καί πάλι. Αὐτὴν τὴν εὐχὴ εὐχεται ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος «τὸ ἔλεός σου Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου». Αὐτὸ γίνεται κάθε Τρίτη βράδυ. Εὐχόμεστε δηλαδή νὰ μᾶς καταδιώκη τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἐκπλήρωσι αὐτῆς τῆς εὐχῆς εἶναι τὸ βεβαιότερο γεγονός στὴ ζωὴ τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Πρακτικὰ ὅμως μὲ ποιὸν τρόπο μᾶς καταδιώκει καί ποιὸ εἶναι τὸ περιεχόμενό του; Ἀπαντᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Μᾶς ἐξέλεξε πρὸ καταβολῆς κόσμου, γιὰ νὰ εἴμαστε ἅγιοι καί ἄμωμοι ἐνώπιόν του. Μᾶς προώρισε γιὰ υἰοθεσία, ὥστε νὰ ἐπανέλθουμε στὴν οἰκογένειά του. Διότι εἶχαμε ἐξορισθῆ ἀπὸ αὐτὴν καί περιπλανώμασταν σὲ χώρα μακρινὴ μὲ τὴν βαρύτερη ἀρρώστεια, πού εἶναι ἡ ἀγνωσία Θεοῦ.

Ἡ εὐδοκία τοῦ θελήματός του εἶναι ἓνα ἄλλο μεγάλο κεφάλαιο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀσύλληπτη ἀγάπη του, πού τὰ ἐπραξε ὅλα, γιὰ νὰ γίνουμε ὁ ἔπαινος τῆς χάριτός του καί νὰ φθάσουμε μέχρι τὴν κορυφὴ πού εἶναι ἡ ἀπολύτρωσι. Τὸ κεφάλαιο τῆς εὐδοκίας μπορεῖ νὰ ἐπιγραφῆ καί ὡς ἔργο ἑνὸς μανιακοῦ ἐραστή, κατὰ τὴν ἄριστη ἐρμηνεία τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου. Αὐτὸ σημαίνει εὐδοκία Θεοῦ. **Δηλαδή τόσο πολὺ καὶ τόσο πολὺ καὶ τόσο πολὺ μᾶς ἀγάπησε ὁ Παντοδύναμος Θεός.** Συνέβησαν Θεοπρεπῶς γεγονότα πέρα ἀπὸ κάθε φαντασία. Κανείς μας δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζητήσῃ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν ἄφεσι τῶν παραπτωμάτων μας κατὰ τὸν πλοῦτο τῆς χάριτός του. Αὐτὴν τὴν χάρι του μᾶς τὴν ἔδωσε μὲ σοφία καί φρόνησι, μὲ περίσσειμα καί ὄχι ζυγισμένη.

Σὲ ἄλλο σημεῖο ἡ εὐδοκία τοῦ θελήματος ὀνομάζεται περιποίησι σωτηρίας. Δηλαδή ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου Γένους δὲν ἦταν ἓνα πρόχειρο καί τυχαῖο γεγονός,

ἀλλὰ ἦταν μεγαλειώδες καὶ περιποιημένο ὡς τὴν ἐσχάτη λεπτομέρειά του. Ποιὸς πάμπλουτος τῆς γῆς θὰ ἄφηνε ὅλην τὴν περιουσία του σὲ ἓναν πάμπτωχο ἄνθρωπο;

Μᾶς ἔκρινε ἀξίους νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὸ μυστήριον τοῦ θελήματός του πάλι μὲ τὴν εὐδοκία του. Τὸ ἐπιθυμοῦσε πάρα πολύ. Αὐτὸ τὸ εἶχε προσχεδιασμένο στὸ σχέδιον τῆς οἰκονομίας του, ὅταν θὰ ἐρχόταν τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν. «Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ...» (Γαλάτας 4,4). Ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ σχέδιον θὰ ἔμπαινε στὴν κατάλληλη ὥρα κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια Κεφαλή. Θὰ ἀνακεφαλαιώνονταν τὰ πάντα ἐν Χριστῷ. Σαυτὴν τὴν ἀνακεφαλαιώσει εἶχαμε ὅλοι φυλαγμένο κλῆρο καὶ κλεισμένη θέσι ἐπὶ τοῦ σώματός του. Εἴμαστε συνεχῶς κληρονόμοι μεγάλων κεφαλαίων! Μᾶς τὰ προώρισε καὶ τὰ ἐνήργησε ὅλα ὁ ἴδιος κατὰ τὴν βουλήν τοῦ θελήματός του. Ὅπου δὲ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Ὁ δὲ αἰώνιος προορισμὸς μας ἦταν κι αὐτὸς ἀνυπολόγιστα μέγας. Μᾶς προώριζε νὰ γίνουμε τὸ στεφάνι καὶ ἡ κορῶνα τῆς δόξας του.

Ἀγαπητοί μου. Ἴσως νὰ ξενίξεσθε ἀκούοντας σήμερον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων νὰ γράφω σὲ τοῦτο τὸ ἑορταστικὸν Γράμμα μου τὰ ἀνωτέρω λόγια. Χωρὶς νὰ γράφω δηλαδὴ τὰ ὀνομαστικὰ καὶ ἐπίκαιρα λόγια περὶ τῶν Χριστουγέννων. Κι ὅμως, ἀκόμη καὶ ἡ ἀποκειμένη ἐν οὐρανοῖς ἐλπίδα (Κολασσαεῖς 1,3), ἡ ἡμερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων στὸ αἰώνιον φῶς, ἡ ἡ ἀπαλλαγὴ μας ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ σκότους καὶ μετᾶστασί μας στὴν βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης (Κολ. 1,12-13) ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ἀντλοῦν τὴν ἐγγύησί τους. Ὅπως καὶ ὅλα ὅσα γράφει ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος στὸ 1^ο καὶ ἐπικὸ κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς του (στίχοι 3-13), πού ἀναφέρθησαν ἀνωτέρω. Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ Μητρόπολις ὅλων τῶν ἀγαθῶν! Γιαὐτὸ γράφει ὁ ἀπόστολος μὲ πολὺν θαυμασμὸν γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀποστόλου εἶναι τὸ ἀκριβέστερον ὑπόμνημα καὶ ἡ καλλίτερη ἐρμηνεία τοῦ γεγονότος τῶν Χριστουγέννων. Ἡ ἐν κόσμῳ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ εἶναι μόνιμη κατάθεσι ὡς ἐγγυητικὴ ἐπιστολὴ στὴν τράπεζαν τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, ἀπὸ ὅπου ἀντλοῦνται ὅλες οἱ εὐλογίαι τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ἀγαπητοί μου. Κλείνω τὸ Ἑορτικὸν Γράμμα μου μὲ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου καθὼς βλέπει τίς μεγάλες δωρεές τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Γράφει, «Τὶ λοιπόν, Βασιλιᾶ μου καὶ Θεέ μου; Τὶ νὰ σοῦ ἀνταποδώσω, γιὰ ὅσα μοῦ ἔδωσες; Δὲν θὰ εὗρισκε κανεὶς σὲ ἀνθρώπου καρδιᾶ κάτι πού νὰ ἦταν ἄξιο, γιὰ νὰ ἀνταποδώσῃ στίς μεγαλειώδεις χάρες σου. Τὶ θὰ μπορούσε κάποτε νὰ ἐπινοήσῃ ἀνθρώπου ἐξυπνάδα, πού νὰ εἶναι τόσο μέγας, ὥστε νὰ συγκρίνεται μὲ τὸ ἔλεός σου; Οὔτε ἔχει δὲ καὶ τέτοια δυνατότητα ἡ κτιστὴ φύσις, ὥστε νὰ μπορούσῃ νὰ ἰσορροπήσῃ τὴν βοήθειαν πού τῆς δίνει ὁ Κτίστης» (Κεκραγᾶριον Α' Μελέτες 7^ο σελ 39).

Σήμερον κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν ἄς στρέψουμε τὴν σκέψιν μας στὸν δωρεοδότη Κύριον. Ἄς ἀνυψωθοῦμε ἀπὸ τὴν τρέχουσαν μιζέριαν πού μαστίζει ὅλους μας.

Δικαιούμαστε τὴν ἀπογείωσι, ὥστε νὰ κερδίσουμε τὴν ψυχὴ μας. Μὴν καταποθοῦμε ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἢ τὴν φτιαχτὴ ζοφερὴ ἀτμόσφαιρα. Αὐτὸς εἶναι ὁ νοητὸς Ὀλοφέρνης, ποὺ καταστρέφει τὰ πάντα στὸ πέρασμά του. Ὁ Χριστὸς ἐπεδήμησε αὐτοπροσώπως ἀνάμεσά μας, γιὰ νὰ ἀλλάξῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ κόσμος ὅλος.

Εὐχομαι σὲ ὅλους ἡ χάρι τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου μας νὰ σκέπη τις οἰκογένειές σας καὶ τὴν πατρίδα μας ἀπὸ ὄρατους καὶ ἀόρατους κινδύνους.

Μετὰ ἐορτίων εὐχῶν
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

θεοκλήτος

† Ο Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐσρδαίας
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ